

«Անսահմանութիւն! քո էութեան
մէջն է և իմ էութիւնը»:

Ջիորդ. Բրունո.

Երկինքն հիաւքանչ, շքեղ, լուսեղէն
Հոգիս արթնացուց լուսթեան երգով.
Եւ այս տաղտուկէն, կեանքի անձուկէն
Թափ առաւ հոգիս երազ-թեւերով:

Եւ տիեզերական խորութիւնների
Անճառ վայրերում հոգիս սաւառնեց.
Եւ խորախորհուրդ, վեհ դադտնիքների
Անխօս բարբառին լուռ ունկընդդեց:

Եւ տեսաւ նըրա ափերը անծիր,
Անսահմանութեան սարսափն ահաւոր.
Աստղի քարվաններ, բոյլեր ցանուցիր,
Ուժերի յախուռն յորձանքը հզոր:

Եւ երկիւղազին հոգիս հաղորդուեց
Յաւիտենութեան խոհերին վսեմ,
Անմահ էութեան հալուեց ու ձուլուեց,
Ինչպէս մի հնչիւն, մի հիւլէ նսեմ...

ԱՒ. ԻՍԱՀԱԿԵԱՆ